

følgelig det, at man har villet hindre en vilkaarlig Indgriben fra Regeringens Side, man har ikke villet have, at nogen Rigsdagsmand maatte fængsles paa den blotte Sigelse eller Mistanke, hvad der efter vor Retsspleie ofte kan være Tilfældet. Man har villet have, at der skulde være, om jeg saa maa sige. Bevis til Stede, forinden en Rigsdagsmand kunde fængsles for en begaaet Forbrydelse. Men i det Dieblit, der var Spørgsmaal om Straffængsel efter Dom, kan der dog ikke være nogen som helst Anledning til at paaberaabe sig dette, at Vedkommende er greben paa fersk Gjerning; thi saa er der jo et ganske andet Bevis til Stede end det, som kan siges at ligge deri, at den Paagjældende er greben paa fersk Gjerning. Det anser jeg for aldeles afgjørende, hvis det maa anses for rigtigt, at denne Sætning „med mindre han er greben paa fersk Gjerning“ sigter baade til „fængsles“ og „tiltales“. Jeg skal nu i den Henseende ikke alene holde mig til den naturlige Betydning af Sætningen, men i saa Henseende kan jeg finde en afgjørende Støtte i Forhandlingerne om denne Paragraf paa den grundlovgivende Rigsdag. Som den ærede Ordfører udtalte, forholder det sig jo saa, at Paragrafen oprindelig lød saaledes, at den kun talte om at „fængsles eller tiltales“ uden denne Tilføining: „med mindre han gribes paa fersk Gjerning“. Udvalgets Betænkning angaaende dette Punkt lyder saaledes:

„Naar denne Paragraf bestemmer, at ingen Rigsdagsmand kan fængsles eller tiltales under Rigsdagens Samling, med mindre det Thing, hvortil han hører, dertil giver sit Samtykke, skal Udvalget herved alene tillade sig to mindre væsentlige Forslag. Det ene gaar ud paa, at det udtrykkeligt bliver fastsat, at en Rigsdagsmand under Rigsdagens Samling et heller uden vedkommende Things Samtykke kan hæstes for Gjæld. Det Andet tilsigter en Undtagelse fra Forbudet mod kriminel Forfølgning for det Tilfælde, at en Rigsdagsmand maatte gribes paa fersk Gjerning“. Det vil heraf ses, at Udvalget i sin Betænkning karakteriserer det hele Forbud som kriminel Forfølgning omfatter Undersøgelse, Tiltale, muligvis Baretægtsarrest, Procedure, og lad os saa endelig tage Domsaffigelse med, saa langt kan Begrebet kriminel Forfølgning gaa, men det er ogsaa det Væsentligste, hvortil man paa nogen Maade kan udtrække det. Naar derimod Dommen er falden, og Straffen skal udføres, er der Tale om Dommens og Straffens Fuldbrydelse, men jeg tror

ikke, at Noget vil kunne paastaa, at der da længere i Umindelighed tales om kriminel Forfølgning. Der fandt derefter paa den grundlovgivende Rigsforsamling en Forhandling Sted om Udvalgets Vædringsforslag. Drsted fremkom med nogle faa Bemærkninger, der, saa vidt jeg ser, ikke berøre dette Spørgsmaal, men angik nærmest Spørgsmaalet om Ytringsfriheden, men saa siger et Medlem af den grundlovgivende Rigsforsamling, Schad: „Det er vist rigtigt, at Vedkommende maa kunne arresteres, naar han gribes paa fersk Gjerning, men fængsles og tiltales burde han vistnok ikke kunne, uden at dette var indberettet til Rigsdagen, og denne havde givet sit Samtykke dertil, i det Mindste synes det mig ikke, at dette stemmer med Manden i hele Udkastet“, og dertil svarer Ordføreren: „Det forekommer mig dog, at der, naar Vedkommende virkelig ere grebne paa fersk Gjerning, ikke er Grund til at fordrø et efterfølgende Samtykke“. Hvortil skulde det efterfølgende Samtykke saa fordrø? Det maatte vel være saabel til Fængsling som til Tiltale. De ville altsaa se, at Schads af Ordføreren ikke modfagte, men tværtimod godkjendte Ytring gaar aldeles bestemt ud paa, at en Rigsdagsmand kan arresteres, naar han er greben paa fersk Gjerning, og dermed mener jeg, at det maa være givet, at der ved det, der er blevet sagt paa den grundlovgivende Rigsforsamling og ved Grundlovsudvalgets Behandling af Spørgsmaalet, kun kan være sigtet til Baretægtsfængsel. Det antager jeg, at den ærede Ordfører vil indrømme er Meningene af Forhandlingerne om Grundloven, at de bestemt pege i den Retning, hvad man saa i Øvrigt kunde ønske, at der skulde være bestemt i den Henseende. For saa vidt den ærede Ordfører nævner det Argument, at Udvalget har anset disse Vædringer for mindre væsentlige, da tror jeg ikke, at dette Argument er i hans FAVOR, thi hvis det forholdt sig, som han sagde, at den oprindelige Bestemmelse selvfølgelig maatte sigte til enhver Fængsling, ogsaa Fængsling efter Dom, saa kunde Udvalget, naar det vilde have den begrændset til at angaa Baretægtsfængsel, dog paa ingen Maade kalde sine egne Vædringsforslag mindre væsentlige; de vare da i højeste Grad væsentlige og maatte absolut have fordret Digtale under Sagens Behandling. Men det forholder sig i Virkeligheden saa, at den oprindelige Bestemmelse maa forståas ligesom den senere. Ordføreren siger, at det ikke ved denne Tilføining, dette Vædringsforslag, var Meningen at forandre Para-